

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 322/08-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. októbra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť M. S., V., zastúpeného advokátom JUDr. A. Ž., P., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky personálnym rozkazom riaditeľa oblastnej správy Železničnej polície Žilina č. 464 z 12. novembra 1998 v spojení s rozhodnutím Generálneho riaditeľstva Železničnej polície sp. zn. GRŽP-24/PK-98 z 23. decembra 1998, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. S. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. septembra 2008 doručená sťažnosť M. S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) personálnym rozkazom riaditeľa oblastnej správy Železničnej polície Žilina č. 464 z 12. novembra 1998 (ďalej aj „napadnutý personálny rozkaz“) v spojení s rozhodnutím Generálneho riaditeľstva Železničnej polície (ďalej len „generálne riaditeľstvo“) sp. zn.

GRŽP-24/PK-98 z 23. decembra 1998 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie generálneho riaditeľstva“), ktorým bol prepustený zo služobného pomeru príslušníka Železničnej polície podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“).

Z obsahu sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ bol personálnym rozkazom z 12. novembra 1998 prepustený zo služobného pomeru príslušníka Železničnej polície podľa označeného ustanovenia zákona č. 73/1998 Z. z. Dôvodom prepustenia sťažovateľa bolo, že 25. septembra 1998 sa mal vyhrážať manželke a synovi pod hrozbou použitia poľovnej a loveckej zbrane, že ich oboch zabije, v dôsledku čoho bolo proti nemu 6. októbra 1998 vznesené obvinenie v zmysle § 160 ods. 1 Trestného poriadku pre trestný čin násilia proti skupine obyvateľov a proti jednotlivcovi podľa § 197a Trestného zákona. Týmto konaním podľa služobných orgánov úmyselne porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Proti napadnutému personálnemu rozkazu podal sťažovateľ v zákonom ustanovenej lehote odvolanie a žiadal ho zrušiť. Rozhodnutím generálneho riaditeľstva z 23. decembra 1998 bolo odvolanie zamietnuté ako nedôvodné a napadnutý personálny rozkaz bol potvrdený. Rozhodnutie generálneho riaditeľstva z 23. decembra 1998 bolo konečné.

Sťažovateľ dal ústavnému súdu do pozornosti uznesenie Okresného úradu vyšetrovania Policajného zboru Bánovce nad Bebravou sp. zn. ČVS: OÚV-125/BN-98-Đu z 21. októbra 1998, ktorým bolo trestné stíhanie proti nemu zastavené.

Sťažovateľ podal Ministerstvu dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) žiadosť o preskúmanie rozhodnutia vo veci jeho prepustenia zo služobného pomeru mimo odvolacieho konania. Prípisom č. k. 2329/M-99 z 18. februára 2000 mu bolo oznámené, že rozhodnutia „*oprávnených orgánov o Vašom prepustení*

zo služobného pomeru príslušníka Železničnej polície neboli vydané v rozpore s platným zákonom č. 73/1998 Z. z. ... sú právoplatne vydané a nie je dôvod ich meniť“.

Listom zo 14. decembra 2006 sťažovateľ vyzval generálne riaditeľstvo na „peňažnú náhradu a mimosúdne urovanie, v ktorom žiadal peňažnú náhradu ako odškodné v sume 800 000,- Sk za ušlý zárobok a ostatné služobné náležitosti“, dôvodiac, že v rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 11 S 26/99 z 22. septembra 1999, ktorým bolo preskúmané rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bánovce nad Bebravou z 24. marca 1999, ktorým bol sťažovateľovi odňatý zbrojný pas na poľovné účely s oprávnením „D“, bolo uvedené, že „i dôvody zrušenia pracovného pomeru (železničná polícia) treba znova preveriť, vyhodnotiť a potom posúdiť“.

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy vyjadrujúc presvedčenie, že „viac ako 10 ročné obdobie v rámci ktorého sa riadne v zmysle vyššie uvedeného nepreverilo, nevyhodnotilo a neposúdilo predmetné správne rozhodnutie a bez akýchkoľvek zákonných dôvodov toto správne rozhodnutie zostalo právoplatné, i keď ako to vyplýva z vyššie mnou uvedených tvrdení podložených listinnými dôkazmi mal byť stav veci úplne iný“. Tým došlo podľa sťažovateľa k opakovanému porušeniu jeho základného práva na „náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu zaručeného v čl. 46 ods. 3/ Ústavy Slovenskej republiky“.

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ prostredníctvom splnomocneného advokáta žiadal, aby ústavný súd vo veci jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Železničná polícia, Generálne riaditeľstvo, Šancová ul. č. 1, P. O. BOX 203, 810 00, Bratislava 1 rozhodnutím - Personálnym rozkazom riaditeľa oblastnej správy Železničnej polície Žilina č. 464 z 12. novembra 1998, porušil základné právo M. S. na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu zaručeného v čl. 46 ods. 3/ Ústavy Slovenskej republiky.

2. Železničnej polícii, Generálnemu riaditeľstvu vracia vec na ďalšie konanie.

3. M. S. priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 950.000,- Sk /slovom deväťstopäťdesiat slovenských korún/.

4. Železničná polícia, Generálne riaditeľstvo je povinná uhradiť trovy právneho zastúpenia M. S.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa skúmajúc, či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní môže odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V rámci predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd preskúmal sťažnosť v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v spojení s ustanovením § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť

ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany.

V posudzovanom prípade sa sťažovateľ domáha rozhodnutia, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie ním označeného základného práva personálnym rozkazom z 12. novembra 1998 v spojení s rozhodnutím generálneho riaditeľstva z 23. decembra 1998, a zároveň žiada priznanie finančného zadost'učinenia 950 000 Sk.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu (do základných práv alebo slobôd sťažovateľa). Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02, III. ÚS 254/04). Jednou zo zákonných podmienok na jej prijatie na ďalšie konanie je jej podanie v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Personálny rozkaz z 12. novembra 1998, ktorým bol sťažovateľ prepustený zo služobného pomeru, nadobudol právoplatnosť doručením rozhodnutia generálneho riaditeľstva z 23. decembra 1998, ku ktorému došlo bez akýchkoľvek pochybností najneskôr v roku 1999, čo napokon potvrdzuje aj list ministerstva č. k. 2329/M-99 z 18. februára 2000, ktorým mu bolo oznámené, že „rozhodnutia oprávnených orgánov o Vašom prepustení zo služobného pomeru príslušníka Železničnej polície neboli vydané v rozpore s platným zákonom č. 73/1998 Z. z. ... sú právoplatne vydané a nie je dôvod ich meniť“.

Sťažovateľ sa však na ústavný súd obrátil až sťažnosťou z 18. júla 2008, podanou osobne 25. septembra 2008, teda zjavne po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty pre takýto typ konania. Vzhľadom na túto skutočnosť je sťažnosť sťažovateľa smerujúca proti označeným rozhodnutiam podaná oneskorene.

Ústavný súd preto sťažnosť z uvedeného dôvodu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec uvedeného odôvodnenia ústavný súd poznamenáva, že sťažnosť mohla byť odmietnutá aj pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy, porušenie ktorého sťažovateľ namieta, má každý právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom. Na konanie o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu alebo orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom je daná právomoc všeobecných súdov v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení zákona č. 215/2007 Z. z. (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“). Takýto prístup zodpovedá doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu (napr. II. ÚS 71/04).

Napadnuté rozhodnutia nevytvárajú žiadnu prekážku na uplatnenie tohto základného práva za splnenia predpokladov ustanovených zákonom č. 514/2003 Z. z.

Pretože ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. októbra 2008